

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 9-12410

KATOLIŠKI GLAS

Cena: Posamezna št. L 15
Naročnina: Mesečna L 65
Za inozemstvo: Mesečno L 100

Leto II. - Štev. 25

Gorica - 21. junija 1950 - Trst

Izhaja vsako sredo

LEOPOLD KEMPERLE

Danes šele more naš list javiti tužno vest, da je dne 14. junija t. l. v zgodnjih jutranjih urah v tržaški bolnici preminil naš sourednik in glavni sotrudnik gospod Leopold Kemperle.

Na nasvet goriških zdravnikov se je pred poldrugim mesecem zatekel v posebni oddelek tržaške bolnice na zdravljenje. Nihče pa ni pričakoval tako nenadne smrti, četudi smo se bali, da bo njegova bolezen neozdravljiva.

Bilo je pač v božjih načrtih, katerim se ponižno klanjamo, določeno, da bo potek bolezni veliko krajši, nego bi bilo morda pričakovati. Iz prvotne bolezni se je izcimilo zastrupljenje krvi in temu je sledila smrt.

Dejstvo je, da danes gospoda Kemperleta ni več. Globoko čutimo usodno praznino med nami, ko je ta izredni mož odšel po svoje plačilo k Najvišjemu. In ta občutek se bo z dneva v dan še povečeval.

Leopold Kemperle je bil rojen pred 63 leti tam gori pod Črno prstjo v Hudajužni, Oče, vaški trgovec in gostilničar, je dal študirat vse svoje tri otroke, med katerimi je bil naš Polde najstarejši. Po odlično izvršeni gimnazijski maturi, je leta 1907. odšel na Dunaj študirat pravo. Leta 1909. pa je študije prekinil in na povabilo dr. Korošca sprejel uredništvo mariborske »Straže«.

Od tistih dob pa do prezgodnje svoje smrti je ostal zvest časnikarskemu poklicu.

Njegov svetovni nazor je bilo, poleg izrazite narodne zavesti, praktično in globoko krščanstvo. To stališče je že kot srednješolec odlično zastopal, kot visokošolec je bil zvest »Daničar« in kot časnikar ter javni delavec je do smrti zvesto služil tej ideji.

Vse njegovo javno življenje razdelimo lahko na tri razdobja, ki jih lahko tako naslovimo:

- 1) borba zoper nemštvo in nemčurstvo,
- 2) borba zoper fašizem,
- 3) borba zoper komunizem.

Prvo razdobje zavzemajo njegova mariborska leta, od 1909. do leta 1918. V tej dobi se je kot Slovenec in katoličan boril zoper nemštvo in nemčurstvo, za narodne, verske, kulturne in socialne pravice štajerskih obmejnih Slovencev. Tu je srkal prve kapljice iz mučeniškega keliha. Pred nemško poroto se je moral več časa skrivati v inozemstvu.

Drugo razdobje obsega njegova goriška leta od 1920. do 1940. V teh letih je posvetil v Gorici vse svoje delo za borbo proti fašizmu. To je bila njegova heroična doba. Kdor bo hotel naštetati vse hišne preiskave, vsa policijska nadzorstva, vse obtožbe in obdolžitve, vse sodne preiskave in zarote, tja do »Regina coeli«, bo moral spisati posebno debelo knjigo.

LEOPOLD KEMPERLE

bivši soustanovitelj in prvi urednik »Demokracije« ter urednik »Katoliškega glasa«.

Toliko breme je v tej dobi nosil malokateri Slovenec.

Tretje razdobje tvori zadnje desetletje od 1940. do 1950. Ta leta izpolnjuje njegova borba zoper komunizem, kateri je pod različnimi krinkami vedno bolj slepil in zaslužnjeval naše ljudstvo. Leopold Kemperle je bil eden izmed tistih redkih bistrovidcev, ki je takoj ob početku spoznal komunistično nevarnost in se ji uprl. In mož, ki je nosil na sebi največje breme v boju zoper fašizem, je bil od komunistov zasramovan, obsojen in žigosan kot narodni zločinec.

To je bilo končno plačilo za njegovo veliko življenjsko delo.

Slovenstvo, katoličanstvo, socialna pravičnost in demokracija so bile zvezde vodnice njegovega življenja.

In tega velikega borca danes ni več med nami. Njegovo pero, ki je toliko velikega in lepega napisalo, se je za vedno skrhalo, njegova jasna in odločna beseda, ki nam je toliko lepega in velikega znala povedati, je za vedno onemela, zastoj čakamo še na njegov zlati in modri nasvet.

Ostal nam je še samo njegov velik zgled, zgled veččega krmarja, zgled klenega značaja in dobričine skozi in skozi.

Velicasten pogreb ob slovesu iz Trsta, množica naroda ob njegovem goriškem pogrebnem obredu z marsikatero solzo na resnem moškem licu, je dokaz, da nam je umrl mož, ki mu jih je bilo malo enakih.

Edino javno priznanje, ki ga je v življenju doživel, je bilo tudi poslednje pred smrtjo. Ljudstvo mu je zaupalo mandat občinskega svetnika v Gorici. Kako so tukaj znali ceniti njegovo osebnost, nam priča izraz sožalja, katerega je svojem poslal goriški župan, v katerem med drugim pravi: »Njegova prezgodnja smrt ustvarja praznino v goriškem mestnem svetu, v katerem je blagopokojni deloval kot skrben in delaven svetnik v izpolnjevanju mandata, kateri mu je bil zaupan.«

Tebi pa, dragi Polde, obljubljam svet spomin in gorečo molitev za mir tvoje duše, prepričani, da veljajo i tebi besede, katere je sebi zapisal V. Vodnik:

»Ne hčere ne sina po meni ne bo,
dovolj je spomina, me dela pojò.«

Štejemo si v dolžnost zahvaliti se vsem številnim udeležencem pogreba v Trstu in Gorici, goriški mestni občini, čč. duhovščini v Trstu in Gorici, pevcem in govorniku ob odprtem grobu, darovalcem in nosilcem vencev ter sploh vsem prijateljem rajnega, ki so kakorkoli sodelovali pri zadnjem slovesu od nepozabnega pokojnika.

GRŠKI UGRABLJENI OTROCI

Med grškimi komunisti vlada razdor glede povratka med gverilijo ugrabljenih otrok. Nekateri so za to, da se vrnejo staršem, drugi pa so proti temu, češ da se ti otroci sedaj šolajo v komunističnih šolah in da bodo kaj kmalu koristni in aktivni člani komunistične stranke in medna-

rodnega revolucionarnega gibanja. Zaradi tega menijo tile, da je za komuniste najbolj koristno, če se ti otroci ne vrnejo še v Grčijo, dokler ne bodo dovolj »zgrajeni«. Ko bodo to šolo končali, bodo aktivno sodelovali v grških komunističnih organizacijah.

TRŽAŠKO VPRAŠANJE

Pretekli teden so ZDA, Anglija in Francija odgovorile na rusko noto od meseca aprila glede Trsta. Zavrnilo so obtožbo, da bi tri zahodne zaveznice kršile mirovno pogodbo z Italijo glede Trsta, ter so izrazile mnenje, da je sovjetsko poseganje v to zadevo posledica želje po »sejanju zmede« ter da je škodljivo za mir. V tej noti znova poudarjajo Amerikanci, da se rešitev da najlažje doseči s sporazumom med obema neposredno prizadetima strankama. Tako se torej mačka še vedno vrti v krogu in se lovi za svoj rep. Rešitev bo pač prišla, ko bo v mednarodnem političnem položaju nastopila kaka večja sprememba.

SOVJETSKI VOJAŠKI IZDATKI

V mesecu maju in juniju delajo po raznih državah proračune za novo poslovno leto ter o njih razpravljajo v parlamentih. Italijanski parlament razpravlja o tem že dva meseca in še ni končal. Tudi sovjetska vlada je predložila novi proračun za leto 1950-51. Zanimiva je postavka o vojaških izdatkih. Iz nje je razvidno, da znašajo skupni izdatki za vojne namene skoro 20 milijard dolarjev. To je 6 milijard več nego izdajo v iste namene Združene države. Če pa pri tem upoštevamo, da je delovna sila v sovjetski Rusiji veliko cenejša nego v Ameriki in da delajo tam

v obrambne namene milijoni in milijoni sužnjev na prisilnem delu, ki jim država daje samo hrano, postanejo te številke naravnost ogromne. Poleg tega gre v Rusiji za vojaške namene tudi obilo tajnih fondov, ki niso zabeleženi kot taki v bilanci. Torej je jasno, da se sovjetska Rusija

Marija Goretti — svetnica

Slovesna proglasitev bl. Marije Goretti, znane mučenice sv. čistosti, za svetnico bo v soboto 24. junija ob 5. uri popoldne. Ker je napovedana velika množica

vernikov, se bo vršila vsa slovesnost na zunanji ploščadi vatičanske bazilike. Slovesno sv. mašo njej na čast bo imel sv. oče drugi dan ob 10. uri.

Vprašanje Jeruzalema

Skrbstveni svet OZN, ki je imel nalogo, da izvede internacionalizacijo Jeruzalema, je sedaj uvidel, da ne more več naprej, ker mu niti Arabci niti Židje niso hoteli pomagati pri tem delu. Zato je svet sklenil predložiti glavni skupščini OZN v nadaljnje razpravljanje vprašanje Jeruzalema. Kaj bodo Združeni narodi sklenili v septembru, bomo videli.

oborožuje kot nobena druga država na svetu, njeni pristaši po svetu, vsi komunisti in njihovi simpatizerji, pa bodo še naprej govorili o miroljubnih sovjetih ter bodo silili ljudi k podpisovanju izjav za mir in proti obo-rožitvi. O, komunisti so ptiči!

Izseljevanje v Združene države

Predsednik Truman je podpisal novi zakon o razseljenih osebah. Ta zakon je za begunce toliko bolj dobrodošel, ker so se sedaj zapre skoro vse druge možnosti za izselitev. Po novem zakonu se smejo izseliti v Združene države begunci, ki so pribežali v zapadno Evropo od 22. dec. 1945 do 1. jan. 1949. Povišuje se število na skupno 400

tisoč oseb ter se podaljšuje rok za vselitev do 30. junija 1951. Med begunci, ki se po novem zakonu smejo izseliti v ZDA, je določen količnik 2 tisoč za begunce iz Julijske Benečije. Ni pa še znano, ali gre tu za istrske »esule« ali sploh za vse begunce brez razlike narodnosti, da so le iz nekdanje Julijske Krajine.

Motorizirane počitnice

Predvidevajo, da bo letos preko 60 milijonov Amerikancev preživel počitnice v avtomobilih v vseh mogočih državah sveta. Sistem motoriziranih počitnic je postal zadnja leta vedno bolj priljubljen v Ameriki, ker imajo vedno več avtomobilov na razpolago (letos okrog 35 milijonov) in pa ker se v avtomobilih da dlje potovati in pa bolj neodvisno nego po železnici. Računajo, da bodo ti turisti potrosili tekom svojih počitnic v tujini 6 milijard dolarjev.

2. julija vsi na Repentabor

ČETRTRA NEDELJA PO BINKOŠTIIH

Iz svetega evangelija po Luku
(Lk 5, 1-11)

Tisti čas, ko so množice pritisale za Jezusom, da bi poslušale božjo besedo, in je on stal ob Genezareškem jezeru, je zagledal dva čolna, ki sta bila pri bregu; ribiči so bili izstopili in so izpirali mreže. Stopil je v enega izmed čolnov, ki je bil Simonov, in ga prosil, naj odrine malo od kraja; in sedel je ter iz čolna množice učil. Ko je pa nehal govoriti, je rekel Simonu: Odrini na globoko in vrzite mreže na lov! — Simon se je oglašil in mu rekel: Učenik, vso noč smo se trudili, pa nisimo nič ujeli; toda na Tvojo besedo bom vrgel mrežo. — In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, da se je njih mreža trgala. Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Ti so prišli in napolnili so oba čolna, da sta se skoraj potapljala. Ko je pa to videl Simon Peter, je padel Jezusu k nogam in rekel: Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek! — Groza je bila namreč obšla njega in vse, ki so bili z njim, zaradi ribjega lova, ki so ga bili zajeli; prav tako pa tudi Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza, ki sta bila Simonova tovariša. Jezus je pa Simonu rekel: Ne boj se; odslej boš ljudi lovil. — In potegnili so čolna h kraju, popustili vse in šli za njim.

Gospod se je poslužil Petrovega čolna, da je iz njega učil. Ta čoln je podoba Cerkve, ki prinaša Gospodovo odrešenje vsem, ki se v njej zbirajo. In Cerkve v malem so župnije, ki so ena sama velika družina. Preko svoje lastne župnije prihaja vsak vernik v stik z vesoljno Cerkvijo. Ni pa mogoče govoriti o družini, ne da bi mislili na dom, kjer najde vsak svoj prostor. Doma je človek varen pred slabim vremenom; tam najde ognjišče, da se ogreje; najde posteljo, da se lahko odpočije; najde mizo, da se okrepča. Če ga zunaj ne razumejo, doma gotovo najde tolažbo.

Cerkve je hiša božja in obenem skupen dom vseh vernikov v župniji. Cerkve je pravi dom vseh duš. Kadar se oglašijo zvonovi, kličejo vse. Vsak ima v cerkvi svoj prostor, najde dobro besedo, odpustanje grehov in hrano za svojo dušo v svetem obhajilu.

Cerkve je pravi dom tudi zato, ker so v njej vsi enaki. Gospo-

darji in delavci so služabniki istega Boga. Bogati in revni se čutijo enako uboge pred Bogom. V cerkvi čuti vsakdo potrebo, da odpusti svojemu bližnjemu, ker ve, da je sam potreben božjega odpustanja. Nikdar in nikjer tako živo ne občutimo, da smo bratje, kakor v cerkvi.

Če je cerkev naš skupen dom, potem radi prihajamo vanj, kadar nas kliče zvon. V tem svojem domu tudi ne smemo biti mrzli in hladni, ampak odprimo srce božji milosti, veri, upanju, ljubezni in kesanju. Zanimarjanje doma je velika napaka na vsakem otroku.

Za dom navadno skrbi cela družina, da je lep in prijeten. In prav tako moramo skrbeti za naš župnijski dom — cerkev. Več za cerkev naredimo, bolj čutimo, da je last vseh. Ne prepuščajmo te skrbi samo župniku, ki je sam, posebno v teh časih, ne zmore. Z našim sodelovanjem bo ostala cerkev vedno lepa in privlačna in bo tako dostojno bivališče božjega Jetnika v tabernaklju. Cerkve potrebuje cvetja, potrebuje čiščenja in raznih popravil. Naj se nam ne zdi škoda nobene stvari za cerkev. Če je cerkev lepa, privlači ljudi k sebi. A na drugi strani je pa zopet notranost cerkve najboljše izpričevalo, ali imajo ljudje kaj ljubezni do Boga in do svojega skupnega doma ali ne.

NEDELJSKA MOLITEV

DAJ NAM, PROSIMO, GO-
SPOD, DA SE BO TEK SVETA
PO TVOJI UREDITVI ZA NAS
MIRNO URAVNAL IN SE BO
TVOJA CERKEV NEMOTENO
POBOŽNOSTI RADOVALA.

Koledar za prihodnji teden

- 25. junija. NEDELJA. 4. pobinskoštna. Viljem, opat.
- 26. PONEDELJEK. Janez in Pavel, mučenca.
- 27. TOREK. Ema, vdova.
- 28. SREDA. Irenej, škof.
- 29. ČETRTEK. Peter in Pavel, zapovedan praznik.
- 30. PETEK. Spomin apostola Pavla. Včeraj je bil bolj poudarek na Petrovi mučeniški smrti, danes pa se Cerkve posebej spominja Pavlovega mučeništva.
- 1. julija. SOBOTA. Presveta Rešenja Kri.

se brani, ga obdolžijo, da je proti miru, da je vojni hujskač, imperialist, sovražnik delovnega ljudstva itd. Dajo mu vse lepe priimke, kakor so jih dajali pri nas med vojno, če je bil kdo proti OF, češ da je komunistična. Isti ljudje uporabljajo sedaj isto taktiko samo pod drugačnim geslom: ne več zoper fašiste, temveč zoper imperialiste; ne več za svobodo, temveč zoper vojno in atomsko bombo, vedno pa v prilog komunistične partije in njenih svetovnih ciljev.

Podpisovanje te izjave je zav-

zelo svetoven obseg in tudi naše ljudstvo na Primorskem. Tudi okrog naših ljudi hodijo in pobirajo podpise zoper atomsko bombo. Kakšno stališče je treba zavzeti, če pridejo taki ljudje v liho? Za zgled so nam poljski škofje, o katerih piše moskovska »Pravda« sledeče: Ko so prišli zaradi podpisa k varšavskemu nadškofu Višinskemu, jim je ta odgovoril: »Prvi škof Poljske ne bo podpisal stockholmske izjave, kajti to ni naloga poveljarja Cerkve.« Poznanjski nadškof pa

je izjavil: »Pobiranje podpisov ima političen značaj, zaradi tega ne morem jaz dati svojega.«

Prav tako so naredili češko-slovaški škofje, ki so vsi razen dveh odrekli podpis. Zato jih je napadel odpadli duhovnik Plojhar, minister za zdravstvo.

Ti možje, ki živijo pod komunističnim bičem, nam kažejo, kakšno naj bo tudi naše zadržanje, ki ne živimo pod komunističnim terorjem: odreči vsak podpis, ki ga zahtevajo ljudje

dvomnih besedi. Nam katoličanom ni treba dajati nobenih podpisov zoper atomsko bombo komunistom, ker smo obsojali njeno uporabo že takrat, ko je padla na Hirošimo, in ne samo sedaj, ko grozi, da trešči nad Moskvo. Mi obsojamo ne samo uporabo atomske bombe, temveč tudi uporabo laži, nasilja in sovraštva, ki se jih ravno komunisti v toliki meri poslužujejo. Podpisov za mir v njihove roke pa ne bomo dajali, ker dišijo po krvi in solzah.

A tudi to ni nič novega za kraljestvo božje na zemlji, ker so že bili tudi taki časi in je neko preklestvo nad mogotci tega sveta, da se iz zgodovine ničesar ne naučijo in da drug drugega posnemajo še prav posebno v zmotah.

Ta molk je bolesten za Cerkve, a je obenem njena slava. Za današnje človeštvo je tudi bolečina, a obenem sramota.

Nov spomenik Kristusa Kralja

Portugalski so napravili v začetku zadnje vojne obljubo, da bodo, ako jim vojna vihra prizanese, postavili v znak hvalečnosti Kristusu Kralju poseben spomenik. Kakor znano, jim je vojna prizanesla; zato nameravajo izpolniti svojo obljubo ter postaviti obljubljeni spomenik, ki bo 110 m visok. Kip Kristusa Kralja sam bo imel 28 m, torej le dva metra manj, kot znani kip Kristusa Kralja, ki ga je postavilo brazilsko ljudstvo ob stoletnici svoje državne neodvisnosti na vrhu Corcavada pri Rio de Janeiru.

Vincenc M. Strambi — svetnik

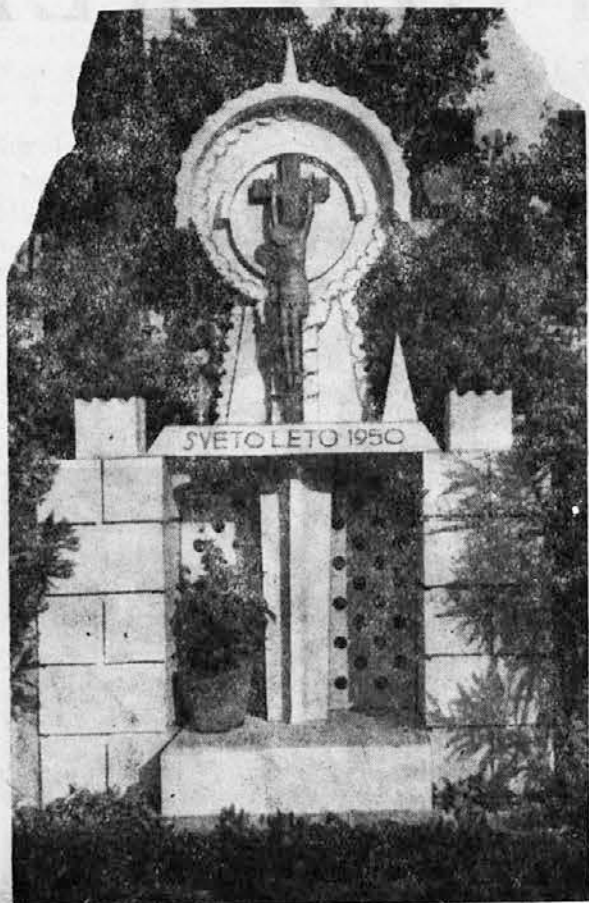
Dne 11. junija t. l. je sv. oče proglasil za svetnika Vincenca M. Strambija nekdanjega škofa v Macerati in Tolentinu. Ta apostolski škof je živel za časa Napoleona, ki je hotel kakor razni današnji diktatorji zasužnjiti sv. cerkev ter napraviti iz nje uslužno dekle svojih imperialističnih načrtov. Tudi škof Strambi je moral enako Piju VI. in Piju VII. zaradi odločnega zagovarjanja pravic in svobode sv. cerkve v pregnanstvo, a po padcu Napoleona se je enako Piju VII. vrnil spet na svoje mesto, kjer je nadaljeval svoje višjepastirsko službo. — Ob priliki kanonizacije je imel sv. oče kraten nagovor, ki ga je zaključil s temi besedami: »Ker je zgodovina učiteljica življenja, je dobro, da si zapomnimo, da je cerkev božjo mogoče sicer napadati, da je pa nikoli ni mogoče premagati, kajti njen božji Ustanovitelj ji je obljubil, da je peklenške sile ne bodo premagale in da bo ostal On z njo vse dni do konca sveta.«

Delovanje japonskih katoličanov

O uspešnem delovanju japonskih katoličanov nam priča prva radioodajna postaja, ki so jo otvorili pred kratkim na Japonskem. O njem nam govori tudi razvoj tamkajšnjega japonskega tiska. V samem Tokiu imajo štiri knjižne založbe, ki so izdale zadnja leta več kot 128 prevedenih oz. originalnih katoliških knjižnih del bogoslovne, apologetične, liturgične, nabožne in filozofske vsebine.

»Katoliški glas« v vsako slovensko družino!

SVETO LETO

Svetoletni
spomenik

V

Mavhinjah

Na dan sv. Rešnjega Telesa so v Mavhinjah slovesno blagoslovili svetoletni spomenik. V prisotnosti g. župana O. Kralja, g. prof. F. Goršeta, g. arh. A. Radoviča, g. arh. Čekute, g. cerk. ključarja I. Terčona, gg. delavcev, ki so to znamenje izdelali, ter vseh župljanov, je preč. g. dekan V. Štanta blagoslovil ta spomenik sv. leta 1950.

Pri tej pobožnosti je g. župnik prebral odlomek iz sv. pisma o križanju.

Vsi domači študenti so sodelovali

s primernimi recitacijami. Študent Pipan Egid je lepo recitiral »Križ« pesem S. Janežiča. Prav tako lepo in občuteno je recitala študentka Jelka Terčon pesem »Mati pod križem«. Vsi ostali pa so recitali V. Tauferjeve »Križev pot«. Ljudstvo je pa pobožno prepevalo pesem »Kra- ljevo znamenje«.

Ob koncu se g. župnik srčno zahvaljuje vsem, ki so se izkazali ob tej priliki tako dobrohotno, in posebej svojim župljanom, ki so prav lepo okrasili znamenje.

V večnem mestu

Romarji iz Avstralije se nahajajo te dni v večnem mestu. Prevzili so 20 tisoč kilometrov po morju, iz Neaplja pa sta jih zapeljala dva posebna vlaka v Rim. Romanje vodi nadškof iz Birsbanne, Msgr. Duhig, z njim je prišlo še drugih 6 avstralskih škofov in 750 vernikov. Ustavili se bodo v Rimu cel junij, da bodo že navzoči pri svetniškem proglasu mlade mučenke sv. čistosti, blažene Marije Goretti, nato obiščejo še Lurd in Fatimo. Iz Portugalske se bodo odpeljali s svojo nalašč najeto romarsko ladjo »Strathaird« v njih daljno domovino, ki postaja tudi nova domovina za tisoče Slovencev.

Odšlo pa je domov narodno romanje Portugalcev pod vodstvom kardinala-patriarha iz Lizbone in več škofov. Druga skupina od tam pride v jeseni.

Kralj — romar

Pretekli teden je prišel po svetoletne odpustke tudi belgijski kralj Leopold III., kar komuniste močno jezi. On prebiva v Švici in je prišel kot veren kristjan se pokloniti na grob sv.

Petra in še živemu Petru Piju XII.

Skupnemu sprejemu v baziliki sv. Petra v sredo 14. junija je dalo posebno obilje čez 6000 otrok prvoobhajancev iz rimskih predmestij in športniki — kole-sarji, ki so tekmovali pri 33. dirki po Italiji, z vsemi časnikarji in drugimi športnimi funkcionarji, ki so jih na dirki spremljali. Papeža so pa pozdravljale tudi romarske skupine iz Mehike, Argentine, Malake in Sijama poleg Angležev, Francozov, Švicarjev in številnih italijanskih romarjev.

»Osservatore Romano« pa se spominja v posebnem članku tudi odsotnih. To so narodi, katerih ime se nikdar ne naštevata med romarji, jeziki, ki ne odmevajo pod kupolo sv. Petra, cerkvena občestva, ki so vključena onkraj železne zavese in ne morejo do središča njih krščanske — katoliške vere — vse to v imenu »nove svobode«. Kristusova cerkev v teh časih deli svoje bolečine z nešteti človeškimi materami, ki jim sinovi ječe v ujetništvu, dasi je že 5 let, odkar se je končala vojna.

NOVA KOMUNISTIČNA PREVARA — POZIV ZA MIR

Na povelje iz Moskve vodijo komunistične partije po svetu že dalj časa veliko kampanjo za mir. Lani se je to vršilo v obliki velikih kongresov za mir, kot je bil znani kongres v Parizu, letos so privlekli na dan novo strašilo, znano stockholmsko izjavo, ki so jo sestavili »partizani miru« ali boljše zastopniki komunističnih partij v Stockholmu in ki jo sedaj z velikim hropom podpisujejo po svetu. V tej izjavi se obsoja uporaba atomske bombe v imperialistični vojni. K podpisu te izjave silijo vse ljudi in kdor

Repentabor kliče vse svobodne Slovence

Opozorili smo že, naj vsak Slovenec misli na 2. julij, ko se bodo zbrali vsi svobodni Slovenci na slovenskem taboru. Izbirali smo kraj na Tržaškem: Dolina, Bazovica, Opčine, Repentabor... Vsi kraji so nam pri srcu, vsi ljudje so nam dragi, vsi bi nas radi sprejeli. In šli bomo v Dolino, Bazovico, na Opčine... Toda ta naš prvi tabor po končani vojni bo na Repentaboru zato, ker bo ves posvečen slovenski pesmi. In pesem bi radi poslušali zbrano, v senci koštanjev, v popolnem miru, stran od ceste, stran od ropota. In tak je Repentabor. Naše nove prireditve bodo v ostalih krajih, ker bodo za mišljene drugače.

Korošci med nami

Ste že slišali koroško pesem? Nekaj čudovitega je. Mehka in topla, včasih otožna, da se ti trga srce. Veste, kako se naši bratje na Koroškem borijo za svoj obstanek? Tisoč in petsto let jih pritiskajo severni sosedje ob tla, radi bi si osvojili koroška polja in travnike, po katerih odmeva slovenska pesem. Radi bi pregnali to petje naših dragih Slovencev. Pa ga niso. Vojna je končala in oglasila se je spet naša pesem. Ta pesem in ti pevec pridejo 2. julija na Tržaško. Kdo jih ne bi pozdravil, kdo jih ne bi prijel za roko in kdo bi jim ne zaklical: »Hvala vam, Slovenci, da ste vzdržali na severni meji! Zapojte, še zapojte in naj ta naša pesem večno tam na se-

veru doni!« Noben Slovenec s Tržaškega ne bo izostal. Tudi vsi drugi, ki bodo mogli, bodo ta dan prihiteli na Repentabor pozdravit Slovence s Koroške.

Goričani spet na Repentaboru

Drugi naši dragi gostje bodo bratje z Goriške. Prišli so, ko smo imeli poletne igre: Slehernika in Divjega lovca, zdaj prihajajo spet. Zdaj prihajajo s svojo pesmijo. Veseli, pogumni in narodno zavedni. Dokler bo živela pesem, tako dolgo bodo žveli goriški Slovenci. In dokler bodo žveli oni, bomo veseli in polni vere vsi Slovenci v bodočnost svojega naroda. S pevci bodo prišli tudi drugi goriški Slovenci. Naše snidenje bo veselo in navdušeno. Naj nihče ne ostane doma.

Med pesmijo gostov pa se bo oglašala pesem tržaških pevcev. Mnogi iz Trsta in vsega Tržaškega se že zdaj pripravljajo na ta velik dan. Največja misel tega slovenskega tabora bo pač ta, da se bodo sešli vsi svobodni Slovenci, da si bodo stisnili roke, zapeli, pa tudi zavrkali in nato odšli polni vere in poguma na svoje domove. Polni vere in moči v svobodno slovensko narodno življenje. Zato pa vsi, ki se čutijo Slovenci, v nedeljo 2. julija na Repentabor! Od vsakega posebej je odvisen uspeh tabora. Od vsakega posebej je odvisno, s kakšnim vtisom bodo odšli naši Korošci domov in od

nas vseh zavisi, da bodo tudi Goričani vsi veseli in pogumni tudi prihodnjič prišli.

Narod je celota, ki se je ne da razdeliti. Črtali so meje preko nas, a narod živi in najlepša in najvidnejša vez med eno pokrajino in drugo je naša pesem. Pripravimo veličastno zmagovalje tej naši prelepi pesmi! Pogumno na delo za slovenski tabor!

Navodila za tabor

Prosimo, delajte že zdaj seznam vseh, ki se bodo slovenskega tabora 2. julija na Repentaboru udeležili. Sporočite pripravljalnemu odboru

v Trst, če vaša vas ali župnija potrebuje poseben avtobus iz Trsta in kdaj ga želite.

Pričetek tabora bo ob 17. uri. Takrat na Repentaboru že ne bo vroče, zato naj se nihče ne plaši vročine. V okolici Repentabra je polno drevesja, tako da lahko udeleženci, ki bodo prišli prej, sedejo na mehko travo in počijejo. Ves dan bo na več krajih v okolici Repentabra na razpolago mrzla pijača.

Ker je kraj sam izredno lepa izletna in razgledna točka, vabimo ljudi, da pridejo že dopoldne in prebijejo ves dan na tem prelepem kraju na Tržaškem.

Da ne bi proti pričetku tabora že lelo preveč udeležencev na avtomobi-

le in ti ne bi mogli vseh prepeljati, svetujemo ljudem, da odidejo čim prej iz Trsta. Avtomobili bodo vozili ves dan iz avtopostaje do Repentabra. Kdor želi, se lahko pelje s tramvajem do Opčin, nato pa gre lahko peš na Repentabor, kar bo lep sprehod. Lahko pa bo sedel tudi na Opčinah na avtobus in se odpeljal do Repentabra. Avtobusi bodo vozili izpred zadnje tramvajske postaje.

Za vse pa velja: Pripravljajmo se že danes! Opozorimo na tabor in pripeljimo s seboj svoje sosede, znanke in prijatelje! Prinesimo vsi s seboj polno dobre volje in slovenske samozvesti!

Pripravljalni odbor
Trst, poštni predal št. 389

kako občuti lepoto primorske zemlje, sončne Gorice in kršnega Krasa. Končno se v zadnjih pesmih njegova misel razširi, da objame primorsko ljudstvo in njegovo tragiko v pesmih o Lepi Vidi in nekaterih drugih. Pri tem nas zaziblje tudi v sladko uspanko mehkih božičnih pesmi, ki so gotovo med našimi najlepšimi te vrste.

Zbirki je dodan uvod o pesniko-

vem življenju ter kratke opombe za boljše umevanje pesmi samih. Pričani smo, da je ta knjiga najlepše vezilo slovenskemu narodu v tem svetem letu 1950 ter obenem primeren spomenik tragični žrtvi krvavih homatijskih vojn in rdeče revolucije pri nas.

Knjigo dobite pri vseh slovenskih knjigarnah v Gorici in v Trstu ter v Dobrodelni pisarni v Gorici.

GOSPODARSTVO

Zapadno-evropski »pool« jekla in premoga

ODJEK V SVETU

Odjek v navedenih državah je bil zelo ugoden, ker se na ta način ostvarja zapadno-evropska gospodarska enota, ki bo po enotnem načrtu izrabljala jeklo in premog. To sodelovanje med državami smatrajo za začetek sodelovanja tudi na ostalih poljih.

Odjek pa ni ugoden Angliji. Ze zgoraj smo rekli, da je bila Anglija vedno proti najmočnejšemu na evropskem kontinentu. Danes je to sovjetska Rusija, lahko pa bi enkrat pozneje postala močnejša ta zveza, ki ima dovolj sredstev za oborožitev. Mogoče je ta misel prevladala pri Angležih ali pa mislijo, da lahko bolj razvijejo svoje gospodarstvo, če se ne priključijo tudi gospodarsko Zapadni Evropi. Dejstvo je, da je med Francozi »prvoboritelji« gospodarskega sodelovanja — in Angleži precej pikrih besed. Vendar pa upajo gospodarstveniki zapadno-evropskega bloka, da se bo tudi Anglija prej ali slej priključila temu gospodarskemu sodelovanju glede najvažnejših industrijskih surovin.

Odjek v ZDA je zelo ugoden, ker Amerikanci smatrajo doseženi sporazum kot korak k gospodarskemu ozdravljenju Zapadne Evrope, ki bi se v slučaju vojne s komunisti mogla sama braniti, dokler ne bi prišli Amerikanci odločno na pomoč.

Umljivo je, da je sovjetska Rusija proti sporazumu, ker komunisti ne čujejo, da bi se okrepile tako imenovane kapitalistične države. Zato pa imajo komunisti v teh državah na logu, da sabotirajo ta dogovor tako, kot so skušali sabotirati Marshallov plan. Moskovska »Pravda« je opredelila sklenjeni dogovor kot »novi tip kartela med magnati Porurja in njihovimi ameriškimi varuhi«.

MOČ SVETOVNIH GOSPODARSKIH BLOKOV

Glede jekla in premoga so danes na svetu štirje veliki gospodarski bloki, in sicer:

1) ZDA s Kanado: Razpolaga letno 80 milijonov ton jekla in 590 milijonov ton premoga.

2) »Kombinat« med Rusijo, Poljsko, Češko, Ogrsko in Romunijo ima 17 milijonov ton jekla in 300

milijonov ton premoga.

3) Anglija in njen svet razpolaga letno z 15 milijonov ton jekla in 212 milijonov ton premoga.

4) Zapadno-evropski »pool« razpolaga z 22 milijoni ton jekla in z nekaj več kot 200 milijoni ton premoga.

Poleg teh štirih velikih blokov je več manjših, ki krožijo ali zaradi političnih simpatij ali zaradi drugih gospodarskih interesov okoli enega navedenih velikanov. Kitajsko-mandžurski blok sodeluje s komunističnim »kombinatom«, ostali pa večinoma z ZDA, predvsem japonski, srednje in južno-ameriški, španski in švedsko-norveški.

Iz zgoraj navedenih števil je razvidna orjaška industrijska premoč Amerike, a tudi zapadno-evropski »pool« je krepak, saj razpolaga z več jekla, kot komunistični »kombinat«.

ZAKLJUČEK

Kakšen pomen ima zapadno-evropski »pool« jekla in premoga?

Na vsak način je za človeštvo dobro, da izginejo spori med državami in da zavlada med njimi tesno gospodarsko sodelovanje na najširši podlagi. Kot katoličani moramo tako stremeljenja podpirati, saj služijo miru.

Kot prepričani antikomunisti moramo pozdraviti gospodarsko ozdravljenje Zapadne Evrope, ki bi se mogla in znala braniti pred komunističnim navalom.

Je pa mogoče, da nobena od navedenih misli ni glavna v ostvaritvi tega gospodarskega bloka. Angleži trdijo namreč, da bi se Zapadna Evropa rada gospodarsko osamosvojila, trgovala s celim svetom in v slučaju vojne med Anglosaksonci in komunisti ostala nevtralna kot neka »tretja sila«. — Tudi ta misel ne bi bila napačna, saj Evropa je že dovolj krvavela. (Konec)

KULTURA

Zadnji kulturni večer v Trstu

V torek 27. junija bo ob 19.30 v dvorani Marijinega doma, cesta Risorta 3 zadnji slovenski večer Slovenske prosvete v letošnji sezoni. Ta večer bo posnetek in krona vseh naših kulturnih večerov, ki so se vsi stili vsak drugi torek in na katere so Slovenci s Tržaškega tako radi prihajali.

Tokrat bo govoril znani književnik

Mirko Javornik o temi: *Narodova pot in smer*. Razen tega pa bo na tem večeru nastopil tudi mešani kornorni zbor *Škrjanček* pod vodstvom prof. Ludvika Klakočerja.

Naj nihče ne pozabi na ta večer! To bo najlepša kulturna prireditev Slovenske prosvete v nizu dosedanjih predavanj.

LADO PIŠČANČ:

„Pesmi zelene pomladi“

Te dni so izšle v Gorici pesmi našega primorskega pevalca Ladota Piščanca pod zgornjim naslovom. Izid zbirke je naš list napovedal že pred časom. Danes lahko naši javnosti povemo, da smo dobili v priročni zbirki, ki obsega vse pesmi

pok. pesnika, kar jih je bilo mogoče doseči, pristnega glasnika slovenske Primorske iz najtežjih let njene kornornosti. V njej vidimo pok. Ladota, kako se bori za svoj poklic in svoje ideale, kako trpi s ponižano domovino, a tudi

BOŠTJAN FRANKO:

Zadnji dnevi velikega mučenika

POVEST IZ MISIJSKEGA DELOVANJA V SEVERNI AMERIKI

»Jaz delam to, kar je Bog na križu zahteval od bledoličnikov in rdečekožcev.«

»Mogoče je tvoja beseda resnična; vendar ne sme napolnjevati Timankovega srca, vsaj sedaj ne.«

Globoka žalost je odsevala na misijonarjevih potezah. Še malo dni in dospeli bodo v Andagaron, vas krvoločnikov medvedov. Kaj jih čaka med smrtnimi sovražniki Huronev in belih? Najbrž grozna smrt. Zato je duhovnik resno odgovoril: »Potem bi mi bilo ljubše, če bi mogel sam umreti.«

»Tvoja pušica me je umorila,« je zaklical mladenič razburjeno. »Vem, da ima oče molitve mater, ki ga je

ljubila. Stanoval je v hiši, kot so v Quebecu, spal je na mehkih blazinah in jedel snežnobel kruh. Sedaj zmrzuje pozimi, uživa malo slano meso in leži na trdi drevesni skorji. Ondessonk, vse to ve tvoj sin Timanko in ker ve, zato so njegove roke vezane.« Iztegnil jih je proti misijonarju. »Nočem, da bi jih kdo razvezal, dokler oče ne more dvigniti svojih proti zvezdnatemu nebu. In jaz, Timanko, Chionatov sin, hočem raztrgati tvoje vezi. Oče, reci, da še prebivam v tvojem srcu.«

»Da, še; bolj kot ti pa Veliki duh.« Indijanec je stresel z glavo, kot da bi hotel s silo odstraniti iz svoje duše grenak vtis, ki so ga povzročile zadnje besede. Polagoma pa se je zopet umiril in ne da bi zini besedi, je poslušal misijonarjevo pripovedovanje o Velikem duhu in njegovi ljubezni do ljudi.

Ko so pa prekoračili reko Mohawk in so se kmalu nato zabliskale v sončnih žarkih iz visokih debel narajene ograje jroške vasi Andagaron in je stražnik hitel javljati pri-

hod ujetnikov, takrat je nanovo vzplamenelo Timankovo plemensko sovraštvo. Molče je zrl na jroško vas. Samo enkrat je hlastno vprašal: »Oče, kaj boš storil, če ti bo glavarjeva žena, Huangova žena — poudaril je to besedo —, hotela pri prihodu odščitni palec desne roke, ali če ti bo glavarjev najstarejši sin, Huangov sin, hotel žgati prsi z žarečim ogljem?«

Misijonar je pogledal proti nebu. »In moj sin Timanko?« je vprašal nato.

Indijanec je povsobil oči.

V vasi se je začela medtem mrzlična delavnost. Otroci so kričali te kati od koč do koč in javljali veliki dogodek. Starci in babe so se zbirali in se oboroževali s šibami in prekljami.

»Bledoličnik, duhovnik je ujet,« so vriskali eni.

»In z njim Timanko, eden najhlabrejših huronskih vojščakov,« so dopolnjevali drugi.

Kmalu so stali vsi v vrsti med prvo in drugo ograjo. Divje vpitje je

sprejelo ujetnika, ki so ju privedli počasi do vaških vrat. Potem so vsi utihnili. Na dano znamenje je pristopil Tonneranout, razvezal ujetnika in ukazal Huroncu, naj stopi pred bledoličnika. V istem trenutku so se dvignile šibe, eden stražnikov je sunil Timanka v hrbet in zapovedal: »Napreje!«

Mladenič se je mirno obrnil in pomeril irokeza od nog do glave. Misijonar je pa zaklical stražniku z močnim glasom: »Ali si pozabil na Huangove besede: »Nihče naj se ne drzne skriviti Timanku le en las?«

Pogumno sta korakala naprej: nobena šiba ni padla. Bledoličnikova odločna beseda jim je ohromila roke.

Prišli so do druge ograje. Tam je stala Huangova mlada žena in držala v roki ostro brušeno školjko. Zraven nje pa je bil majhen poharlin; obraz so mu razdejali izpuščaji; v posodi je držal žareče ogelje.

Predrzo je stopila k misijonarju; Timanko pa se je oklenil duhovnika ve roke in rekel mrzlo: »Tako, sedaj

razreži mojo roko! Ondessonku pa se ne sme približati nobena irokeška baba.« Timanko je te besede tako zapovedovalno in hkrati zaničljivo naglašal, da se je ženska plaho umaknila. V istem trenutku pa je priskočil deček, vrgl žareče ogelje misijonarju v obraz in hotel zbežati. Toda Timankova pest ga je zgrabila in predno mu je kdo mogel braniti, je vrgl otroka v velikem loku od sebe, da je močno udaril ob zemljo.

Vsi so prestrašeno obstali. Potem pa je nastala zmešnjava, začelo se je divje kričanje in preklinjanje. Huronec je takoj ležal zvezan na tleh. Duhovnik pa je hitel k dečku, da bi ga dvignil. »Črna suknja ga hoče ubiti,« je zaklical neki glas, »rešite Krina, Huangovega sina!« Mati je priskočila in potegnila patra proč. Ko pa je videla, da se leskeče solza v njegovem očesu, je sopihaje vzkliknila: »Črna suknja joče, črna suknja joče.«

»Ondessonk, ti jočeš zaradi zvezanega Timanka, ne res?« je vprašal Huronec.

Povečanje našega lista in Sklad L. Kemperleta

Ker postaja naš list z dneva v dan bolj važen in pomemben, smo se odločili za prihodnje leto povečati njegovo obliko. Tako bomo dobili več prostora in bralcem nudili več poduka.

Ker se pa naš list že v svoji današnji obsežnosti bori s finančnimi težavami, smo sklenili pozvati vse svoje prijatelje in soimisljenike, da bi začeli zbirati že sedaj darove za sklad L. Kemperleta, ki naj do prihodnjega novega leta zbira darove za to povečanje lista.

Obracun bo priobčevan vsak mesec. Naj bi spomin na našega rajnega urednika ganil srca dobrotnikov v toliki meri, da bi nam bilo to povečanje našega lista omogočeno!

Torej na delo za L. Kemperletov sklad!

D O P I S I

Šent Lenart v Benečiji

V nedeljo 11. junija je bila pri nas nova sv. maša, ki jo je daroval naš domačin pater Lovrenc Osnach iz Osnjega v naši župniji. Novomašnik je misijonar iz reda čast. Combonija ter sorodnik treh drugih duhovnikov, med njimi znanega filozofa patra Avgustina Osnaca, ki je za profesorja na univerzi v Washingtonu. K novi maši se je natrlo ljudstva iz vseh bližnjih in daljnih vasi. Pridigal je kapucin Peter Hvalica iz Brnasa. Novega mašnika smo spremljali v procesiji od doma v farno cerkev, popoldne pa je pel zahvalno pesem v stari farni cerkvi sv. Leonarda, kjer je bil tudi krščen. Pater Lovrenc bo ostal med nami še en

mesec, nato pa pojde na Portugalsko, da se tam nauči jezika, ki ga bo razbil v Mozambiku, kamor misli iti misijonarit.

Jamlje

Kar pomnijo ljudje, se še nj na cerkveni shod sv. Antona v Jamljah zgodilo, da bi morali prenesti procesijo na popoldan. Pa smo prav hvalični Bogu za prepotreben dež, saj je kljub temu lepo izpadla vsa slovesnost v splošno zadovoljstvo. V delno prenovljeni cerkvi so nam lepo prepevali cerkveni pevci ob spremljavi novega harmonija. Naš g. dekan, msgr. Novak pa je v vzpodbudnih besedah vabil Jamljce, naj skušajo čimbolj posnemati svojega velikega farnega zaščitnika.

Smrt rojaka v Ameriki

Dne 10. maja je umrl v Clevelandu na svojem domu po trimesečni bolezni g. Kristijan Kalin doma iz Plač pri Sv. Križu na Vipavskem. Mož je bil rojen leta 1885. in se je izselil v Ameriko leta 1912. V Ameriki si je precej opomogel ter zapuščal ženo in štiri otroke. Doma ima še 2 brata.

Sv. Višarje

V soboto 24. t. m. na praznik sv. Janeza Krstnika se po dolgih zimskih mesecih zopet prične na Sv. Višarjah redna služba božja. Ob delavnih bo redno sv. maša vsak dan zjutraj ob 8. Zvečer pa bodo ob angelovem češčenju večernice. Vedno bo tudi prilika za sv. spoved. Ob nedeljah in praznikih pa bosta stalno dve sv. maši ob 7. in 10. Ob večjih romanjih, ko bo več duhovnikov, bo do sv. maše tudi v bolj zgodnjih urah. Kakor lani bo tudi letos opravljal Sv. Višarje č. g. Jože Vidmar.

† Alojzij Kastelič

Dne 26. februarja 1950 je umrl v Nišu v Srbiji eden izmed najstarejših slovenskih salezijancev g. Alojzij Kastelič. Rojen je bil v Stični leta 1883. N.p.v.m.

Ribolov v Soči

Goriški poklicni ribiči se pritožujejo, da se je zopet razpasla zloraba, s katero nekateri na zločinski način mečejo v vodo različna močna razstreljiva, katera uničijo v vodi vsa živa bitja. Res, da tako dobe neko liko rib, uničijo pa istočasno vso ribjo zalego.

Stavka v podgorski predilnici

Včeraj je stopilo v stavko delavstvo v podgorski tekstilni tovarni, ker vodstvo tovarne ni sprejelo skupne delovne pogodbe.

Most v Stračicah

Kakor smo že poročali, je most v Stračicah zopet zaprt za ves promet. Poprava mosta bo stala malo manj nego 3 milijone lir. V teku so pogajanja za razdelitev teh stroškov med občino in tovarnami.

Protest zoper divjanje motornih vozil

Obč. svetnik M. Birska je vložil na goriškega župana naslovljen protest zoper divjanje motornih vozil po mestu, ki ogrožajo življenje pešcem.

Šolska razstava v Trstu

Državna slovenska nižja industrijska strokovna šola v Trstu-Rujan vabi na ogled razstave, ki se bo odprla dne 20. t. m. ob 11h in bo odprta do 29. t. m. Razstavila se

bodo deška in dekliška ročna dela poleg tega bo pa tudi mala kužina razstava III. razreda

Ob zaključku šolskega leta v Gorici

V četrtek 15. t. m. je bila zaključna šolska maša za vse slovenske srednje šole v Gorici, in sicer v stolni cerkvi. V lepem redu so prišli dijaki pod vodstvom svojih profesorjev ter so tudi v cerkvi pokazali prav dostojno obnašanje.

Človek je vesel, ko gleda našo šolsko mladino, ki je ne moremo odrekati dobre volje in veselja do šole; istočasno pa ga žalost misel na številne ovire, ki se našim šolam stavijo na vsak korak. Začnejo se doma, ko sosedje, zlasti v mestu, dostikrat s prezirom gledajo na one, ki pošiljajo otroke v slovenske šole. S šovinizmom naplajenim Goričanom se zdj kar zločin zoper italijansko domovino, če kdo pošlje otroka v slovensko šolo. Zato morajo slovenski zavedni starši in otroci marsikako pikro opazko požreti, ker so zvesti svojim narodnim šolam. Nove težave nastanejo potem v šoli, kjer višja šolska oblastva z drobnogledom preiskujejo, komu bi lahko povedali obisk slovenskih šol. Na ta način so letos marsikomu storili izgubiti šolsko leto, ko so jih po božiču nagnali iz državnih šol s slovenskim učnim jezikom. Ne zadnja težava pa prihaja našim dijakom od tod, ker je program zanje težji nego za njihove tovariše na šolah z italijanskim učnim jezikom, saj se morajo poleg materinščine učiti še italijansko, ki je državni jezik. Kljub temu so naši dijaki pogumni in se težav ne strašijo, ker se zavežajo, da jim le šole v materinem jeziku morejo dati pravo izobrazbo in vzgojo za življenje. Dobro izobražena in prav vzgojena inteligenca pa končno ni v prid le svojemu narodu, temveč še bolj državi, kateri služi. Zato se nam zdi, da italijanski državni najbolj škodujejo tisti narodni nestrpneži in kratkovidni oblastniki, ki ovirajo razvoj slovenskih šol ter s tem širijo narodno sovraštvo in mržnjo, ki nista še nikoli nikomur koristila.

Amerika v številkah

Z električno žico, ki jo bodo uporabljali za nova podeželska omrežja v letošnjem letu, bi lahko sedemkrat ovili zemljo.

Ameriških poročenih žen (med 15 in 49 leti) je 26 milijonov. Deset milijonov sedemsto tisoč teh ima otroke v starosti pod pet let.

Američani porabijo letno 8,630.000 ton sladkorja, to je okoli 60 kg na osebo.

Leta 1949 so izdelali v Združenih državah 445 milijonov parov obutve.

Š P O R T

Največja letošnja športna prireditev bo svetovno nogometno prvenstvo v Rio de Janeiro (Brazilija)

Udeležbo je prijavilo 13 držav. Zrebo določil naslednje razvrstitve: 1) Brazilija, Jugoslavija, Švica, Mehika. 2) Anglija, Španija, Združene države, Čile. 3) Italija, Švedska, Paragvaj. 4) Urugvaj, Bolivija.

Kvalifikacijska srečanja pričnejo 24. junija. Splošno mnenje je, da se bodo plasirale za finalno borbo Brazilija, Anglija, Italija in Urugvaj; vendar pa presenečenje ni izključeno.

Jugoslovansko reprezentančno moštvo je sestavljeno takole:

Mrkušič - Horvat, Colić - Čajkovski 2., Jovanović, Djajić - Ognjanović, Mitić, Tomažević, Bobek, Čajkovski 1.

Kakor poročajo iz Rio de Janeira, je v sredo ponoči prispela v brazilsko prestolnico jugoslovanska nogometna reprezentanca. Na letališču so jo sprejeli zastopniki jugoslovanskega poslanstva, delegati brazilске nogometne zveze in številni novinarji. Naslednji dan dopoldne so imeli jugoslovanski nogometaši prvi trening, v četrtek pa so prisostvovali tekmi med brazilsko reprezentanco in moštvom Vasco de Gama, ki so jo zaključili z zmago reprezentance z izidom 8:1.

Jugoslovanska reprezentanca bo ostala v Rio de Janeiru do srede 21. tega meseca odkoder bo odpotovala z letalom v Belo Horizonte, kjer se bo srečala s švicarsko reprezentanco.

DAROV ZA »KATOLIŠKI GLAS«

N.N. iz Gorice 500; zbirka v cerkvi pri Sv. Ivanu Trst, za kat. tisk 3300; Devetak Marija, preplačilo 220; gospa Slama 1000; zbirka med slovenskimi verniki tržaške salezijanske župnije 1740.— l'r

ZA »SLOVENSKO SIROTIŠČE«

N.N. 208; Žižmond Šimen 400; spoštovana gospa Paveskovič precej oblek in obuvala v dobrem stanju; neimenovana iz Boljunca 2000; spoštovana g. Štekar iz Števerjana 30 kg izbornih črešenj; zbirka A 245; namesto cvetja na grob pok. g. Stefana Breganta daruje družina Čuk 2000; N.N. iz Gorice 500; v spomin na umrlo mamo Marijo Bizjak darujejo njene hčere ob obletnici njene smrti 3000.— l'r

Vsem dobrotnikom srčna hvala in zagotovilo molitve!

Namesto cvetja na grob, daruje slovenski tretji red sv. mašo za pok. Leopolda Kemperleta, ki bo v četrtek zjutraj ob šestih uri pri Sv. Ivanu.

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

N O V I C E

S koriero na Repentabor

Na tabor narodne pesmi na Repentaboru bomo iz Gorice šli z avtokoriero. Kdor se želi pridružiti goriške-

mu zboru, naj se čimprej zgleda v dobrodelni pisarni na Placuti št. 18/1 vsak delavnik od 9. do 12. ure.

»Ameriška Domovina« in »Katoliški glas«

List »Ameriška Domovina« je v svoji številki z dne 12. maja t. l. ponatisnila naš članek iz velikonočne številke: »Naši stari romarji«. V članku je nekaj novih zgodovinskih ugotovitev o ljubljanskih škofih. Mi se ponatisa veselimo, obžalujemo samo, da list ni povedal, odkod ta članek ponatiskuje.

Sv. maša za jugosl. žrtve komunizma v Franciji

Slovenski duhovnik in vodja kato-

liške misije v Franciji, č. g. Čretnik, je 7. maja opravil slovesno službo božjo za vse jugoslovanske mučenike, za škofe, duhovnike, redovnike in redovnice, ki so jih in jih še preganjajo komunisti v Jugoslaviji, za vse, ki so zaprti, bili internirani in deportirani in za vse Jugoslovane, ki so žrtvovali in trpeli za svojo vero, pravico in svobodo. Slovesnost je vodil in tudi govoril nadškof Beausart. Službi božji je prisostvoval tudi Msgr. Blanchet, naslovni škof leroški in rektor Katoliškega inštituta v Parizu.

»Da, res zaradi tebe.«

»Ali ste slišali, strahopetni medvedje! Ljubezen do Timanka kalj Ondesonku pogled.«

Jeza Irokezov je dospela do vrhunca. Zenske in otroci so se zagnjali v Huronca, toda stražniki in starej so jih vedno odgnali. Tudi grožnja: »Huangovo nočel« je učinkovala. Zato so pustili Timanka, ki so ga stražniki privezali na drevo in vlekli bledoličnika na mesto zborovanja, da bi tam nad njimi ohladil svoje maščevanje.

Mesec je že začel vzhajati, ko se je hrum poleg. Dva stara Irokeza sta peljala mimo Timanka s krvjo oblito postavo in jo pahnila v majhno kočo.

»Strahopetni medvedje!« je zakričal Huronec. »Nobena tožba ne prestopi Ondesonkovih ušnic; toda ali niste čutili, da se je tresla zemlja vsled vaše podlosti?«

Možje niso nič odgovorili. Kmalu je ugasnil ogenj za ognjem pred kočami in pod iskrenimi se zvezdami

je mirno ležala velika vas, kakor da še ni nikoli videla gorja ali izvršila slebega dejanja.

*

Ko je povsod vladala globoka tišina, je smuknila žena z jokajočim otrokom v naročju v kočo ujetega misijonarja. Pri vходу je legla na tla in tiho zaklicala. Takoj se je prikazal beli mož. V svetli mesečini je spoznal Huangovo ženo in njene ga sina. Žena je plaho pogledala tujca. »Bledoličnik je jokale« je rekla, »naj ozdravi mojo in Huangovo edino tolažbo.« Sklonila se je nad dečka in pokazala roko, ki je začela otekati.

Misijonar je pozabil na lastne bolečine. Rahlo je prižgnil dečka k sebi, ga božal, da bi mu pregnal strah in spravil nenadoma s hitrim, varnim prijemom kosti v pravo lego. Potem je roko trdno obvezal, pogledal prijazno dečka in ga izročil materi. Tudi otrok se je smehljal in zaklical: »Nobene bolečine ne čutim

več!« Žena pa se je vrgla na kolena in poljubila roko belega moža, ki jo je še pred kratkim hotela pohabiti.

6. ISKANJE

Fernan in Chionata sta poznala divje šege in navade Irokezov. Zato sta iz krvavih gledov takoj spoznala, kaj se je zgodilo z ujetnikom. Vedela sta, da sta prestala prvo muko. Kje ju pa čaka zadnje trpljenje, smrt?

Preiskala sta vse smeri. Trčila sta samo na eno sled, namreč na pot, ki so jo ubrali Irokezi. Njuna naloga je bila jasno začrtana; zasledovati morata odšlega sovražnika, splaziti se k njemu in na ta ali oni način poizvedeti za misijonarjevo in Timankovo usodo. Neutrudno sta pridrala skozi gozdove in travnike, čez gore in doline. Počivala sta redkokdaj; samo v vročini poldneva sta si gasila žejo pri kakem studencu ali prežala na kako divjačino. Vsak dan so se množila znamenja, da se bližata sovražniku. Nekega več

čera pa je Chionata zmagoslavno javil iz visoke smreke: »Stražni ogenj, stražni ogenj!«

Vest je bila dobra. Fernan je splezal na drugo drevo tik prvega. Komaj pa se je ugnezdil, že mu je Indijanec zašepetal: »Še en stražni ogenj! Kaj vidi gromovnik Fernan?« Fernanovi pogledi so drseli preko holmovite pokrajine. »Oči belega moža niso tako bistre kot oči rdečega, toda vseeno mi pravijo, da tam borijo tam v daljavi ljudje in da leži na holmu, ki se na jugu nagiblje proti reki, drug tabor.«

»Gotovo gre Beli medved z vsemi svojimi vojščaki proti bledoličnikom iz Quebeca.«

»Ali pa so naši prijatelji Algonkinci blizu.«

Veselo upanje je navdalo oba moža, dasiravno sta dobro spoznala nevarnost, ki jima je pretila. Skrajna previdnost je bila na mestu; sovražniki bi jih lahko ravnotako zafeli kot Timanka. Med smrekami sta si pripravila prenočišče; toda med

tem ko je eden spal, je drugi stražil. Ob jutranjem svitu sta zapustila svoje skrivališče in prodira skozi grmovje. Nobena stvar ni usla njunim pogledom, nič njunim napetim ušesom. Sedaj jima je prekrizal pot majhen potoček. Chionata se je že silno zaletel, da bi ga preskočil, ko ga je Fernan potegnil nazaj.

»Kaj hoče beli brat?«

Fernan je položil prst leve roke na ustnice in pokazal desno na drug breg.

Tih »Uff!« je bil Hurončev odgovor:

V grmovju je visela pisana puščica in malo proč je ležala na trati stegnjena postava, ki se je zdela mrtva.

»Irokez!«

»V črni bojni barvi.«

»Puščica pa nosi barvo Algonkincev.«

Ali se je tu vršil boj med obema sovražnima rodovima? Ali so bile zahrbtnje zvijače na delu? Mogoče sta že zašla v zasedo?

(Nadaljevanje)